

ת"פ 16428/05/13 - אייל אבולפיה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 16428-05-13 מדינת ישראל נ' אבולפיה

מספר בקשה: 42

לפני כבוד השופטת הדסה נאור

אייל אבולפיה ע"י ב"כ עו"ד שחר מנדלמן

המבקש:

נגד

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אליעזר ביאלין

המשיבה:

החלטה

לפניי בקשה חוזרת לעיון מחדש בהכרעת הדין, לאור פסק דין, שניתן לאחרונה ועניינו פרשנות עבירת האיומים, הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

הבקשה הועלתה לפניי במהלך הדיון שקדם להגשתה בכתב ובהחלטתי לדחות את הבקשה קבעתי כי לא מוכרת לי האפשרות לעיון מחדש בהכרעת דין שניתנה על ידי וכי המקום לבחון את ההלכה החדשה לאור קביעותי בהכרעת הדין נתונה לערכאת הערעור.

המבקש לא ראה בהחלטה זו סוף פסוק והחליט להגיש בקשה ארוכה ומנומקת בניסיון לשכנעני לחזור בי גם מהחלטתי זו - קרי: עיון חוזר על החלטה שדנה בבקשה לעיון חוזר.

התשובה לבקשה זו מצויה דווקא בספרו של המלומד י. קדמי, על סדר הדין בפלילים (כרך ב' תשנ"ח), עמ' 910, עליו, בין היתר, סומך ב"כ הנאשם את נימוקיו לפיהן נתונה לבית המשפט הסמכות לעיון מחדש בהכרעת הדין שניתנה על ידו.

בקטע המצוטט על ידי ב"כ הנאשם בבקשתו, מתייחס המלומד קדמי לאפשרות הבאת ראיות שלא במהלך התקין של הבאת הראיות ואפילו לאחר שהשמיע את פסק דינו, אך מסייג זאת ומוסיף "אם עדיין לא קם מכיסאו באותו יום עבודה".

נתתי דעתי גם לפסיקה הנוספת המוזכרת בבקשה ולפיה במקרים חריגים ונדירים יאפשר בית המשפט הבאת ראיות נוספות גם לאחר מתן הכרעת הדין וטרם מתן גזר הדין.

האפשרות של הבאת ראיות גם לאחר מתן פסק הדין מצויה בסעיף 211 לחוק העונשין, הקובע כי גם בשלב הערעור רשאי בית המשפט, אם היה סבור כי הדבר דרוש לעשיית צדק, לגבות ראיות או להורות לערכאה הקודמת לגבות ראיות שיוורה.

מאחר שאפשרות זו קיימת, אפשרה הפסיקה לערכאה הראשונה, אף זאת במסורה, לגבות את הראיות הנוספות עוד טרם הגיע העניין לדין בפני ערכאת הערעור.

בעניינינו מדובר בהלכה, שלדעת ב"כ הנאשם יש בה כדי לשנות את הכרעת הדין וזו כבר שאלה שעל ערכאת הערעור לדון בה לאחר שהכרעת הדין ניתנה ובית המשפט קם מכיסאו, שכן אפשרות אחרת לא מצויה בחוק סדר הדין האזרחי ואין מדובר בסמכות טבועה של בית המשפט.

למעלה מהנדרש אציין כי אני סבורה שאין פסק הדין שניתן לאחרונה, רע"פ 8736/15, צוברי בר נ' מ.י. (פורסם בנבו) (להלן: "פס"ד צוברי בר"), ועליו סומך ב"כ הנאשם את טיעוניו בבקשתו לעיון חוזר, יכול לסייע לנאשם ואין בו לעניות דעתי כדי לשנות מהקביעות הן העובדתיות והן המשפטיות עליהן מבוססת הכרעת הדין.

מעבר לכך שב"כ הנאשם מפרש את הכרעת הדין, המתייחסת לעבירת האיומים באירוע הראשון לאישום השני, כאילו היא מבוססת על עקרון הלגיטימיות שבדברי האיום - מסקנה ופרשנות שאינם מבוססים על הקביעות שבהכרעת הדין, ניתן להוסיף ולקבוע כי אין בפסק דין צוברי בר כדי לשנות מקביעותי לפיהן יש בדברים שנאמרו על ידי הנאשם לסויה משום דברי איום.

לאחר שאימצתי כאמינה את גרסתו של סויה ודחיתי מפניה את גרסתו הבלתי מהימנה של הנאשם לגבי אירוע זה, ניתן לקבוע כי גם על פי פסק דין צוברי בר התמלאו יסודות עבירת האיומים, הן בפן הפיזי הקבוע ב"התנהגות הראשונה", שמבטא איום והן "בהתנהגות השנייה [...] ומבטא פגיעה באחד הערכים המוגנים המפורטים בלשון הסעיף", על פי פרשנותה של כב' השופטת ד' ברק ארז.

האיום שהשמיע הנאשם כלפי סויה מבטא פגיעה, שלא כדין, בערך המוגן של פרנסתו של סויה, המפורט, בין הערכים המוגנים בסעיף 192 לחוק העונשין.

גם על פי הפרשנות לעבירת האיומים שנקבעה בפס"ד צוברי בר ולפיה "הרכיב 'שלא כדין' מתייחס אך ורק למילה 'פגיעה' הצמודה למונח זה. במילים אחרות, יש לבחון האם ההתנהגות העתידית הגלומה באיום (ההתנהגות השנייה) היא התנהגות 'שלא כדין', יש לקבוע כי הנאשם ביצע את עבירת האיומים.

האיסור של פגיעה בערך מוגן זה נקבע בחוק יסוד: חופש העיסוק.

איום בפגיעה שלא כדין בפרנסתו של אדם על ידי פגיעה בחופש עיסוקו, על דרך של פנייה לגורם המוסמך לאשר את עיסוקו או לשלול את רישונו לעסוק במקצועו כנהג מונית- משרד התחבורה - מהווה עבירה של איומים.

לסיכום, "שתי ההתנהגויות השונות" המוזכרות בפס"ד צוברי בר כמהוות את יסודות עבירת האיומים מתקיימות בעניינינו.

הן ההתנהגות הראשונה, המהווה מעשה פיזי המבטא איום - בדברים המאיימים שהשמיע - והן ההתנהגות השנייה, המבטאת פגיעה שלא כדין באחר הערכים המוגנים המפורטים בלשון סעיף 192 לחוק העונשין.

סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל אני שבה ודוחה את בקשת הנאשם לעיון חוזר בהכרעת הדין שניתנה על ידי בתאריך 11.9.16.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' שבט תשע"ח, 26 ינואר 2018, בהעדר הצדדים.